

ESMERİM

Esmerim buradan gittin gideli
Resmine bakmaya doyamıyorum.
Güzel çok ama ben sensiz bir deli
Yerine kimseyi koyamıyorum.

Gezdiğimiz yerler gelmiyor dile
Sensizlik acısı çekilmez çile.
Terini sildiğim mendili bile
Elimden atmaya kıyamıyorum.

Hayati Tahsin YILMAZ
(2009)

KARA GÖZLÜM

Kara gözlüm okyanusta kalmışım
Senden başka tutunacak kıyı yok.
Sevdaların derinine dalmışım
Güzelliğın hiç mi bunda payı yok?

Yırtıklarım, söküklerim dikilmez
Yüreciğim çorak olmuş ekilmez.
Sensizliğın dakikası çekilmez
Saatliğı, haftalığı, ayı yok.

Hayati Tahsin YILMAZ
(2008)

İKİLEM

Bu güzelin bugünlerde nesi var?
Bir kayboldu, bir göründü, bir baktı.
Öyle sıcak, öyle ürkek sesi var
Hem ısıttı, hem üşüttü, hem yaktı.

Tenimdedir dudakların izleri,
Biraz umut, biraz hüzün gözleri.
Bir sevecen, bir kararsız sözleri
Beni böyle ortalarda bıraktı,

Hayati Tahsin YILMAZ

(2007)

YEŞİL GÖZLÜM

Yeşil gözlüm senden ayrı kalınca
Resimlerin ellerimde soluyor.
Mesajınla telefonum çalınca
İçimde bir kıpıranma oluyor.

Sinemadan hızlı hızlı çıkışın
Aynalarda kolye-küpe takışın.
Bir resimde hüznölüyse bakışın
Gözlerime damlacıklar doluyor.

Hayati Tahsin YILMAZ
(2006)

TAŞLAMA

Kişioğlu benden akıl ararsa
Geri dursun dalkavuktan, yiyenden.
Eđer işler bir gün sarpa sararsa
Hayır gelmez kardaşından, yeğenden.

Bu dünyada her kişiye sır verme,
Olur olmaz işleri de çevirme.
Sen sen ol da arabanı devirme
Geçemezsin sonra akıl verenden.

(Sürüyor)

Varsılların dünyasıdır bu dünya,
Ötekinde onacağız biz güya.
Dokunursan bir sabuna bir suya
Çok çekersin sen bu başa gelenden.

Sakın beyler bahçesinden gül derme,
Ağa, paşa gibilere yüz verme.
Düzen bozuk olsa bile sen görme
Aman kardaş hep geri dur görenden.

Sen seni bil, sen seni bil, sen seni,
Yoksa kardaş patlatırlar enseni.
Ortadan git ha göreyim ben seni
Yerini bil, ayrılma hiç töre'nden.

Yeter kardaş çok uzatma dilini,
Kolun gider kaptırırsan elini.
Koparırsan bu sazın bir telini
Bil ki seni koparırlar yörenden.

Hayati Tahsin YILMAZ
(1965)

SILADAN

Canım kardeř, benden haber ararsan
řükür olsun elim kalem tutuyor.
Evin barkın durumundan sorarsan,
Eh, etimiz bitimize yetiyor.

Sabahları tarhanamız ocakta,
Halil Ođlan gülümsüyor kucakta.
Dođa yeşil, cümle dallar çiçekte
Toprak ana buram buram tütüyor.

Ali Çoban sığıruları koyverdi,
Baharınan ekinler de boy verdi.
Yüce Tanrım “serçe” dedik, “toy” verdi,
Bu yıl ödünç derdimiz de bitiyor.

İşte kardeş, bet bereket bol bu yıl,
Bağlanıyor Yarbükü’ne yol bu yıl.
Ha göreyeyim, sen de çavuş ol bu yıl,
Yakup Çavuş köyde çalım satıyor.

Hayati Tahsin YILMAZ (1964)

TARİHTEN BİR YAPRAK

Yıl 1919

Düşmanlar saldırmış dört yandan,
Pay pay ediliyor toprağı yurdumun.

Dikilmiş efeler karşılarına,

Durun!

Ellerinde çakar almaz tüfekler,

Ellerinde balta,

Ellerinde odun!

Peşkeş çekilmiş Anadolium düşmanlara,

Duyun!

Yıl 1919

İstanbul'da koca koca gemiler,

Topları saraya bakar.

Sokaklarda düşman askerleri dolanır,

Düşman bayrakları dalgalanır göklerde,

Yürek yakar.

Sürüyor

Yıl 1919

Mustafa Kemal İstanbul'da.

Her şeyi bilir Mustafa Kemalim,

Dişini sıkar.

Boğazdaki gemilere bakar bakar da,

“Geldikleri gibi giderler” der.

Kovalım Kemalim düşmanları,

Geldikleri gibi gitsinler.

Seni tanırılar Mustafam onlar,

Tanırlar, Türk'ü tanırılar.

Ne demişler bak hele:

“Çanakkale geçilmez!”

Nasıl da geçildi Çanakkale?

Yıl 1919

Mustafa Kemal İstanbul'da.

Kalk gidelim Mustafam Anadolu'ya,

Düşmana karşı duralım.

Sürüyor

Karadeniz'den uşakları,
Doęu'dan dadaşları topla.
Çoktan giyinip kuşandı efeler.
Kalk gidelim Mustafam,
Düşmana karşı duralım.

Yıl 1919

Anadolu'da horozlar öttü.
Kalk gidelim Mustafam,
Samsun'a gemi var!
Gezelim Anadolu'yu Mustafam, bir bir,
Ankara'da duralım.
Bir ordu kuralım Mustafam
Çerden çöpten
Düşmana karşı duralım.
Kalk gidelim Mustafam,
Gidelim,
Savaşalım Mustafam
İnönü'nde, Sakarya'da, Dumlupınar'da
Doyasıya.
Kalk gidelim Mustafam, haydi,

Sürüyor

Düşmanları kovalım,
Ötmez oldu Osmanlı'nın borusu,
Cumhuriyet kuralım.

Yıl 1919

Horozlar öttü Anadolu'da,
Bandırma İstanbul'da.
Kalk gidelim Mustafam,
Savaş var!
Anadolu'dan kovulacak,
İzmir'de boğulacak düşman var.
Kalk gidelim Mustafam.

Yıl 1919

Oynuyor Anadolu yerinden.
Samsun göründü ufukta.
Bir türküdür söylenir dudaklarda
“Dağ başını duman almış” Mustafam,
“Dağ başını duman almış!”

Hayati Tahsin YILMAZ
(1963)

DÖNGEL SEYDİ

Beri bak Döngel Seydi!
Gidelim, dön, gel Seydi.
Yar yoluma gelmedi,
Derdim ki “dön!” gelseydi.

Hayati Tahsin YILMAZ
(1963)

KENT SUYU

Her nasılsa adamın kente düşünce yolu
İzlemeye koyuldu sağı solu.

Bir zaman süslü camlara baktı
Hava da bir sıcak bir sıcaktı.

Gördü ki herkes içiyordu su,
Yanaşıp “emmi” dedi, “damağım kurudu!”

Sürüyor

Suyun boyalıısı da olur muydu?
Derken, damağı tadını duydu.

Ŗükür etti Tanrı'ya, kent suyu tatlı,
Gelgelelim, kentsuyu dađıtan kentli

“Babalık!” diye ıkıŖtı, “bırak da
gevezeliđi,
ık beŖliđi!”

Acıydı kese amak bir bardak suya,
Acıydı acı olmasına ya.

Yaban elde ekiŖmeye gelmezdi.
BeŖ kuruŖ gitmeyinen yıkım olmazdı.

Doldurdu heybesini Ŗekerinden,
tuzundan,
Bir giyim de kundura almalıydı,
ucuzundan.

Sürüyor

Birden daldı içeri, geçmeden hızı,
Kundura yalağına ilişti gözü.

Şerbet içtiği kaba benzetti,
Çırağa el etti:

“Delikanlı, şurdan, dibinden,
Doldur bardağı” dedi, “tatlı yerinden!”

Gözler biribirine bakıştı,
Bir eğlence daha çıkmıştı.

Çocuk bardağı uzattı,
Adam kirli suya bir göz attı.

Sonra indirdi midesine,
Ve davrandı kesesine:

“Al beşliği, ama sanma akılsız,
Vallahi şerbetiniz tatsız!”

Hayati Tahsin YILMAZ
(1961)

ESMERİ

Adımları kıvrak, boyun bükülü
Saçları taramış yana esmeri.
Bakışları ürkek, kaşlar yıkılı
Bu sıra can katar cana esmeri.

Bir yeşil kundura, mavili fistan
Eder mi kişiyi dillere destan.
Çoktur şu dünyada düşmanım dosttan
Azıcık gönül ver bana esmeri.

Esmeri, yanarım ben senin için
Görüp de derdimi sormazsın, niçin?
Katlayıp cebime koyduğum saçın
Beni tel tel bağlar sana esmerim.

Hayati Tahsin YILMAZ
(1960)

SARI DEFTERİM

Sarı defterim benim,
Şiir defterim.
Sende buldum kişiliğimi,
Ozan oldum senin katında.
Sarı defterim benim,
Şiir defterim.

Adım anılmamış bunca yıldır,
Gün yüzü görmemişse şiirlerim,
Yine de geçemem bu tutkudan.
Değil mi ki o cicili kapağına
“Şiir Defteri” yazdığımı ilişmedin,
Üstelik her sayfadaki imzama.

Seni yıllar yılı saklayacak,
Kem gözle bakmayacağım sarı defterim.
Sarı defterim benim,
Şiir defterim.

Hayati Tahsin YILMAZ

(1959)

YAR

Sonunda aştım yar'ı,
Yolumu ettim yarı.
Herkese sözüm geçti,
Kandıramadım yâr'i.

Hayati Tahsin YILMAZ
(1958)

YABANSI

Bu kent başka bir kent olmalı!
Şu evler kimin?
Niye çember çevirmiyorsun Yaşar?
Hani uçurtması Metin'in?

En büyük şapkayı Hakkı giyermiş yine,
Topaç döndürmeyi bırakmış İhsan.
Ayşe evli diyorlar, duyun,
Evcilik oynayamayız anlaşılan!

Hayati Tahsin YILMAZ
(1958)

KILIBIK DESTANI

Ben hanımdan sopa yemem,
Yiyene de adam demem.
O'na karşı söz edemem
Niye döğsün hanım beni?

Sürtiyor

O komutan, ben de er'ken,
Uyanırım sabah erken.
Hazır kahvaltısı varken
Niye döğsün hanım beni?

Evde kalmak hoştur bence,
Tak önlüğünü erkence!
Ev süpürmek bir eğlence
Niye döğsün hanım beni?

Aşçılıkta çıktım usta,
Omlet, yahni, süfle, pasta...
Örnek oldum eşe dosta
Niye döğsün hanım beni.

Biriktirmem bulaşığı,
Üç-beş tabak, beş kaşığı.
Benim evin yakışığı
Niye döğsün hanım beni?

Sürüyor

Çocuk olur ister emek,
Uyuturken ninni demek.
Severim ben söz dinlemek
Niye döğsün hanım beni?

Boş kalırsam örerim yün,
Sevilirim her geçen gün.
Neme gerek bayram, düğün!
Niye döğsün hanım beni?

Dikerim ben yırtık sökük,
Onarırım kırık dökük.
Her buyruğa boynum bükük
Niye döğsün hanım beni?

Kimi zaman elde elek...
Böyle yazmış kambur felek.
Ütülerim manto, yelek
Niye döğsün hanım beni?

Sürüyor

İyi ocak yakarım ben,
Giysi miysi yıkarım ben.
Birçok işten çıkarım ben
Niye döğsün hanım beni?

Elimdedir bazen file,
File değil çanta bile.
Katmam hiçbir işe hile
Niye döğsün hanım beni?

Saygılıyım her ödeve
İş görürüm seve seve.
Ben taşırım suyu eve!
Niye döğsün hanım beni?

Kazaklardan etmem hiç söz,
Bu duruma değmesin göz.
Kılıbıkım ben öz be öz
Niye döğsün hanım beni?

Hayati Tahsin YILMAZ
(1958)

SAAT KULESİ

Ah Őu bizim kentin saat kulesi,
Ama görülmemiŐ iŐin böylesi.

Kimi saatini ayarlar burda,
Dakika ŐaŐanlar sayılır hurda.
“ÇöplüĐe at” derler “sen bunu” ya da,
“Hiç durma git de sat bitpazarında.”
Kimi bekler vardır bir randevusu,
Kimi de almıŐtır bir av kokusu.

Sürüyor

Bizimki bu türden. Gözetliyordu,
“Elbet de kısmetim çıkar” diyordu.

Bir adam yaklaştı şöyle zayıftan,
Bir saat çıkardı ipek kılıftan.
Baktı saatine, ve de kuleye,
Bizimki el koydu hemen olaya:
“Emmi, kent yeridir bunun burası,
Haydi sököl” dedi, “ayar parası!”
“Ik-mık” etti adam, konuştu sonra:
“Desene bu kentin her şeyi para!”
Bizimki sokuldu sokuldu biraz:
Tam bir hacıağa, yolunacak kaz!
“Emmi, gel satayım sana burayı,
Satın al saati ve kır parayı!”
“Tamam” dedi adam, “bu tam benlik iş,
Ben böyle işlerde tuttururum dış.
İster bu saate bir de nazarlık...”
Derken bir köşede bitti pazarlık.

Hayati Tahsin YILMAZ

(1957)

ANAMIN MEKTUBU

Çok özlemiş anam beni
Bakın neler neler yazmış:
“Ayrılığın kor diki
Yüreğimi deler” yazmış.

Sürüyor

“Giydi kırlar morlar, allar,
Çiçeklerle süslü dallar.
Oynaşıyor kırdı ‘mal’lar,
Kuzucuklar meler” yazmış.

“Evin südü ve yoğurdu
Komşuları da doyurdu.
Fatma Bacın kız doğurdu
Ayşe’sini beler” yazmış.

“Gel, seni de baş göz edek,
Hatçe, Gülsüm, kezban... nidek?
Hacıların Kara Melek
Aklımızı çeler” yazmış.

“Sofrada boş kaldı yerin,
Dün ağladım derin derin.
Gecikirse bir haberin
Anan nasıl güler?” yazmış.

Hayati Tahsin YILMAZ
(1957)

DOĐDUĐUM YER

Yalınayak gezmişim
Toprağında taşında.
Destanını yazmışım
On üç on dört yaşında.

Yelkenliler oymuşum
Pınarların başında.
Varlığını duymuşum
Ekmeğimde aşımında.

Kâh çobanlık etmişim
Sığırların peşinde.
Uzaklara gitmişim
Hep seninle düşümde.

Bu ayrılık bitecek
Haziranın beşinde.
Gayri bacam tütecek
Baharımında kışımında.

Hayati Tahsin YILMAZ (1955)

KARGALAR

Bu sevi yok mu, bu sevi,
Körolası sevi!

Ayağımız kaymış bir yol çizgiden,
Kalakalır attığımız her adım.

Anlatamadım.

Bu kent,
Yoluna deli olunası kent.
Ama kargalar,
Kara kargalar!

Hayati Tahsin YILMAZ
(1955)

YABA

Kerti koydum yaba'na
Atmam seni yaban'a.
Tek bir yana gönül ver
Ya ellere, ya bana.

Hayati Tahsin YILMAZ
(1954)

YAD EL

İlk gidince biz yad ele
Aldırı aldırıverirdik.
Köyü düşününce hele
Çıldırı çıldırıverirdik.

Eğlenirdik bazı bazı
Bırakmazdı ozan sazı.
Sürmeli'yi, Sarı Kız'ı
Çaldırı çaldırıverirdik.

Temsilde alırdık rol'ü
İyi oynardık futbolu
Karşı kalelere golü
Dolduru dolduruverirdik.

Köy gelirdi aklımıza
Kambun Fatma, Topal Riza.
Emine'ye, Ayşe Kız'a
Daldırı daldırıverirdik.

Hayati Tahsin YILMAZ (1954)